

mere uretfærdig. Jeg har allerede berørt, at jeg mener, at den ogsaa bliver uretfærdig derved, at den ligesom er en Præmie paa den lave Arbejds løn. Der staar jo i Lovforslaget, at Understøttelsens Størrelse fastsættes i Henhold til den tilskadkomne Arbejders daglige Arbejdsfortjeneste. Men det er jo en Kendsgerning, at alle Arbejdsgivere betale ikke lige høj Arbejds løn, og det turde ogsaa temmelig nær være en Kendsgerning, at Storbefristen betaler den laveste Arbejds løn og navnlig betaler lavest for det fysisk mest anstrængende og sundhedsnedbrydende Arbejde, idet den store Reserve af Arbejdere, som staar udenfor og venter, nærmest er i Stand til at faste sig over den Slags Bestæftigelse, hvortil der ikke hører andet end en rent mekanisk Virksomhed ved Siden af at være en Maskine. Jo større Arbejds løn en Arbejdsgiver kommer til at betale, desto større bliver hans Udgift til Kassen. Jeg ser her bort fra, at Lovforslaget inddeler i Klasser, hvilket ogsaa noget kommer i Betragtning; men Basis bliver Størrelsen af den Arbejds løn, der udbetales, og det vil trykke det mindre Erhverv, som trykkes baade fra Arbejdernes Side og fra den konkurrerende Storbefrist. Men saa er Lovforslaget ogsaa uretfærdigt, fordi det slet ikke rammer alle dem, som have det egentlig store Udbytte af vor Industri. Vi leve jo i en Tid, hvor man her hjemme stærkt har været beskæftiget af at opelste Interessen for vor Kunstindustri, og en af de Industrier, som man særlig synes at mene, at vort Land har Betingelser for at konkurrere i med Udlandet, er Møbelindustrien. Jeg har tidligere her i Salen omtalt, men det er ogsaa adskillige Gange blevet fremhævet af andre uden for Salen, som ere kompetente Dommere, hvorledes det forholder sig med Møbelindustrien her i Landet. Hvem er det egentlig, der tager Udbyttet af den, hvem er det, der er i Stand til og har Kapitalen til at konkurrere med Udlandet paa Møbelindustriens Omraade, hvem er det, der er i Stand til at sætte de store Etablissementer, de store Lagere og Butikker i Scene og sætte sig i Forbindelse med Udlandet, sætte sig ud over den nationale Følelse, som man saa gerne vil, at Arbejderne skulle have, naar det gælder deres Forhold? Det er sandelig ikke de smaa Mestres, det er ikke den lille Bedrift, men det er Storbefristen. Og hvorledes forholder det sig med Storbefristen og dens Arbejdere paa dette Omraade? For en stor Del saaledes, at de store Magasiner, der etablere den store Konkurrence, have i Reglen ikke selv Værksteder, staa ikke i direkte Forhold til Arbejderne, men staa i Forhold til en hel Masse smaa Mestres, der staa om-

kring i Byen med en 5—6 Arbejdere, der maa arbejde for en mindre Løn for de store Magasiner, der benytte sig af Forholdene til at nedsette Arbejds lønnen for Mestrene i stor Udstrækning, hvilket bliver dem muligt paa Grund af Konkurrencen mellem Mestrene. Disse mindre Mestres, der staa i direkte Forhold til Arbejderne og skulle lønne dem, ere afhængige af Storbefristen, som tager Hovedindtægten, fordi den er Herre over Verdensmarkedet og Verdenskonkurrencen, men det er disse mindre Mestres, som komme til at udrede Arbejderens Assurancepræmie; men dem, som egentlig skulle have Udbyttet og den store Fortjeneste, beskatter man slet ikke. Naar man tog en Formue- og Indkomstskat overfor dette Forhold, vilde man dog maaske ramme dem, og det turde derfor være et bedre Grundlag. Jeg siger altsaa, at Lovforslaget er uretfærdigt i sit Grundlag overfor Arbejderne og overfor den mindre Befrist. — Jeg skal nu tillade mig at berøre Lovforslagets enkelte Paragraffer, hvorved jeg nærmere kommer til at omtale de Ting, som jeg her har anset over. I § 1 møde vi allerede det, som adskiller Lovforslaget fra den tyffe Lov, idet det i § 1 hedder, at Arbejderne skulle være sikrede imod de økonomiske Følger af, at de under Udførelsen af Arbejdet „uden Forsæt eller grov Uagtsomhed fra deres Side“ komme til Skade. Hvad vil det sige med denne grove Uagtsomhed? Lovforslaget giver os ingen Anvisning til at se, hvorledes man vil forstå dette Udtryk. Hvorledes skal det kunne lykkes Arbejderen at bevise, at det ikke er ved Uagtsomhed fra hans Side at han er kommen til Skade? Det er overordentlig urigtigt at sætte en saadan Bestemmelse ind i en Lov. Den tyffe Lov har heller ikke villet indlade sig paa noget saadant, men har sikret Arbejderne i alle Tilfælde, undtagen dette ene, hvor han med Forsæt gaar hen og foranlediger, at en Ulykke finder Sted. Det forekommer mig dog at være klart, at naar den nævnte Bestemmelse bliver staaende i Loven, vil der mellem Arbejderen og Arbejdsgiveren bestandig rejse sig det Spørgsmaal: Var det dog ikke din egen Skyld, din egen grove Uagtsomheds Skyld, at du kom til Skade. Og saa skal Arbejderen ved Domstolene, som er det eneste, han kan ty til paa dette Omraade, bevise, at det ikke er ved hans Uagtsomhed, medens den tyffe Lov siger, at det er Arbejdsgiverens Bligt at bevise, at det er med Forsæt, at Arbejderen har foranlediget vedkommende Ulykke. Det forekommer mig, at noget saadant gaar det ikke an at lade staa i en Lov. Vil man sikre Arbejderne, bør man gøre det saaledes, at de i